

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: a) **D. K.**, b) **R. K.**, c) **J. D.**, d) **J. Dx.**, všichni zastoupeni JUDr. Mgr. Jaroslavou Dospělovou, advokátkou se sídlem Na Florenci 1, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2010, č. j. 8 Ca 314/2007 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 10. 2010, č. j. 8 Ca 314/2007 – 47, zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „stěžovatel“) ze dne 6. 8. 2007, č. j. 118739/2007/KUSK, jímž bylo zamítnuto jako nepřípustné odvolání žalobců (dále jen „účastníci řízení“) proti rozhodnutí Obecního úřadu Velké Přílepy ze dne 25. 3. 2005, č. j. Výst. 328/2-;586/05-Km, o umístění stavby bytového domu, přípojek na inženýrské sítě, zpevněné plochy s vyznačeným parkovacím stáním a zeleně na pozemku p. č. 46 a st. p. 634 k. ú. Tursko (dále jen „územní rozhodnutí“). Městský soud vyšel z vymezení účastníků územního řízení v ust. § 34 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a odkázal na výklad tohoto ustanovení a analýzu relevantní judikatury Ústavního soudu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48, www.nssoud.cz. Rozsáhle citoval pasáže týkající se výčtu předpokladů pro naplnění definice účastníka řízení (souseda) a vymezení povinnosti správního orgánu posoudit v konkrétním případě dané okolnosti spočívající v povaze stavby a jejich dopadech na

okolí, jakož i pasáže nabádající správní orgán přistupovat k určení okruhu účastníků řízení individuálně a týkající se podřazení pojmu „*osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich mohou být rozhodnutím přímo dotčena*“ pod tzv. neurčité pojmy. Dále odkázal z citovaného rozsudku na vymezení rozdílu mezi neurčitým pojmem a správním uvážením a určení mezí volnosti správního orgánu při interpretaci neurčitého pojmu. Podle názoru městského soudu stěžovatel ve svém rozhodnutí správně poukázal na nález Ústavního soudu vztahující se k otázce účastenství v řízení podle stavebního zákona a správně vymezil skutečnosti, které bylo zapotřebí vážit pro zodpovězení otázky, zda účastníci řízení měli být účastníky územního řízení nebo nikoli. Tímto nálezem se však neřídil a jeho rozhodnutí je s ním v zásadním rozporu. Povinností stavebního úřadu je zabývat se vymezením okruhu účastníků, a tedy zkoumat, u kterých vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich může dojít k dotčení na jejich vlastnických nebo jiných právech. V případě splnění zákonných podmínek je vlastník sousedního pozemku účastníkem řízení od počátku bez ohledu na to, zda se svého postavení domáhá. Je povinností stavebního úřadu vymezit řádně okruh účastníků řízení, jeho role je pak rolí aktivní, nikoli pasivní. Stěžovatel se ztotožnil se zjištěním stavebního úřadu, že nejmenší vzdálenost předmětné stavby od pozemku žalobců je 10,6 metru, a proto nejsou účastníky řízení. Z prostého konstatování o vzdálenosti obou staveb však podle městského soudu nelze dovodit, že by vlastnická nebo jiná práva žalobců nemohla být povolovanou stavbou dotčena. Pro takový závěr bylo zapotřebí navíc řádně zjistit a hodnotit také např. intenzitu dopravy, popř. další okolnosti zřejmé s přihlédnutím k povaze stavby a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů. Takové údaje však rozhodnutí stěžovatele neobsahuje. Postup stavebního úřadu, a potažmo i stěžovatele, jímž dospěl k závěru, že práva účastníků řízení nemohou být přímo dotčena, tedy nelze přezkoumat. Dále městský soud po výkladu pojmu „jiné právo“ přisvědčil stěžovateli v tom, že procesní postavení účastníků řízení nelze dovozovat ze skutečnosti, že jsou nájemci pozemku p. č. 509/21 v k. ú. Tursko, neboť práva vyplývající z nájemní smlouvy jako práva závazková nelze pod pojem „jiné právo“ pro účely stavebního zákona podřadit.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsudek městského soudu napadl v části, kterou bylo vyhověno žalobě žalobců a) a b), neboť má za to, že jejich žaloba nebyla důvodná a vůči nim měl být žalobní návrh zamítnut. Nesdílí názor městského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí. Má za to, že otázku případného účastenství projednal a závěr, že jim nepříslušelo právo být účastníkem územního řízení, odůvodnil dostatečným způsobem v reakci na právní postavení žalobců vyplývající z nájemní smlouvy k sousednímu pozemku. Žalobci své právo být účastníky územního řízení odvozovali od nájemního vztahu k sousednímu pozemku. Vzhledem k tomu, že nebyli jeho vlastníky, mohli být účastníky řízení, pokud by prokázali, že mají k pozemku tzv. jiné právo a na tomto jiném právu mohou být přímo dotčeni. Vlastníkem sousedního pozemku byla pouze obec Tursko, která byla účastníkem územního řízení a s ohledem na sjednaný nájemní vztah žádné námitky neuplatnila. Stěžovatel připomíná, že na straně 3 ve svém rozhodnutí uvedl, že pokud žalobci dovozují své právo být účastníky řízení z důvodu nájemní smlouvy k sousednímu pozemku parc. č. 509/21, k. ú. Tursko, taková smlouva nezakládá jiné právo k pozemku než obhospodařování parcely pro účely pěstování květin, zeleniny apod., a proto nelze na účel vymezený v nájemní smlouvě nahlížet jako na jiná práva k pozemkům dle stavebního zákona.

Dále stěžovatel namítal, že jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť postavení žalobců zhodnotil a odůvodnil svůj právní názor s odkazem na příslušná ustanovení stavebního zákona. Městský soud neshledal tento závěr chybným, neboť uvedl, že zákonodárce měl tzv. jinými právy na mysli pouze práva věcná, svojí povahou blízká vlastnickému právu. Ve vztahu k žalobcům se přitom jednalo o zásadní a určující právní otázku, protože v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby, tj. ke dni 25. 3. 2005, nebyli vlastníky žádného jiného nemezujícího pozemku ani stavby na přímo nesousedícím pozemku, ze kterého by své účastenství v územním řízení mohli dovodit. Vlastnické právo ke stavbě č. p. 56 na pozemku p. č. st. 24/2, který sousedí s pronajatým pozemkem p. č. 509/21, nabyli až po vydání územního rozhodnutí na základě kupní smlouvy ze dne 3. 11. 2005, resp. 10. 6. 2009, s právními účinky ke dni 10. 11. 2005, resp. 3. 7. 2009. Nemohli proto zpětně vstoupit do žádného právního postavení jejich právních předchůdců jako vlastníků těchto vzdálenějších nemovitostí v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí, tj. ke dni 25. 3. 2005. Neprokázali ani netvrdili, že uvedené nemovitosti měli ve vlastnictví v době, kdy územní řízení probíhalo a stěžovatel se ve svém rozhodnutí zabýval zejména jejich skutečným právním vztahem vyplývajícím z nájemního vztahu k sousednímu pozemku. Proto má za to, že se nedopustil pochybení, když ve vztahu k těmto žalobcům nezvažoval v dostatečné míře, zda mohou být přímo na svých vlastnických právech dotčeni, protože jim žádné vlastnické právo k sousedním ani vzdálenějším nemovitostem v době rozhodování o umístění stavby nesvědčilo. Městský soud proto nedůvodně vytýká stěžovateli, že v případě žalobců a) a b) nehodnotil různá hlediska, např. intenzitu dopravy, popř. další okolnosti zřejmé s přihlédnutím k povaze stavby a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů na jejich vlastnická práva žalobců. Navíc stěžovatel poukázal na to, že požádal o účast u jednání před městským soudem, při kterém by námitku nedostatečné legitimace žalobců uplatnil, případně doložil další podklady. Přesto, že je mu známo, že soud je oprávněn rozhodnout bez jednání, domnívá se, že v dané věci měl právo s ohledem na znění ust. § 76 s. ř. s. na účast u jednání, neboť jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v této části zrušil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Přesto, že stěžovatel v kasační stížnosti jako žalobce označil pouze žalobce a), b) a svými námitkami míří proti napadenému rozsudku pouze v rozsahu, v jakém městský soud shledal oprávněnost jejich žaloby, Nejvyšší správní soud s poukazem na ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s., podle kterého jsou účastníky řízení o kasační stížnosti stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení, konstatuje, že jsou účastníky řízení o kasační stížnosti v posuzované věci rovněž žalobci c) a d), a to se všemi právy s tím spojenými.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že v odvolání proti územnímu rozhodnutí žalobci uvedli, že žalobci a) a b) jsou vlastníky nemovitostí ve společném jmění manželů, a to domu č. p. 29 stojícího na pozemku st. p. č. 54/1 a pozemku st. p. č. 24/1, v k. ú. Tursko, a žalobci c) a d) jsou vlastníky nemovitostí ve společném jmění manželů, a to

domu č. p. 56 stojícího na pozemku st. p. č. 24/2 a pozemku st. p. č. 24/2, v k. ú. Tursko. Dále v odvolání vyjádřili přesvědčení, že byli již od zahájení územního řízení, jehož výsledkem bylo vydání napadeného územního rozhodnutí, účastníky tohoto územního řízení, případně jimi byli jejich právní předchůdci, manželé I. a M. Ch., a to z důvodu, že jejich nemovitosti a pozemek, na němž má být stavba realizována, odděluje pouze pozemek p. č. 509/21 o šířce cca 2 m. Vedle toho jsou účastníky územního řízení i z titulu svého nájemního vztahu k pozemku p. č. 509/21, a to na základě nájemních smluv uzavřených s vlastníkem tohoto pozemku, jímž je obec Tursko.

Městský soud se proto správně zabýval otázkou vymezení účastníků územního řízení stěžovatelem a při posuzování rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání jako nepřípustné podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) přezkoumal pouze závěr stěžovatele o nepřípustnosti odvolání a nezabýval se věcnou stránkou případu. Dospěl-li stěžovatel k přesvědčení, že žalobcům nesvědčí právo účastenství v územním řízení, musel svůj závěr řádně odůvodnit a v odůvodnění svého rozhodnutí v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu uvést, které skutečnosti byly podkladem jeho rozhodnutí a jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil východiska pro aplikaci ust. § 34 odst. 1 stavebního zákona, zejména nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 17, nález č. 43, vyhl. pod č. 96/2000 Sb., publ. též na http://nalus.usoud.cz. Stěžovatel shrnul, že *„(v) jednotlivých řízeních musí proto stavební úřad zjišťovat, kteří z vlastníků sousedních pozemků nebo staveb na nich mohou být dotčeni ve svých právech, kdy teoreticky to mohou být pozemky přes sousední „mezující“ pozemek. V každé projednávané věci je nutno uvážit, kteří z vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich mohou být vydaným rozhodnutím přímo dotčeni ve svých vlastnických či jiných právech. Z uvedeného vyplývá, že se jedná o záležitost spadající do okruhu volného uvážení, které musí být v mezích stanovených zákonem a musí vycházet z povahy posuzovaného opatření a jeho dopadů.“* Následně se stěžovatel vypořádal s tvrzením žalobců o jejich účastenství v územním řízení z titulu nájemního vztahu k pozemku p. č. 509/21, když uvedl, že *„nelze na účel vymezený v těchto nájemních smlouvách nahlížet jako na jiná práva k pozemkům, dle stavebního zákona“*. Poté ovšem, aniž by se jakýmkoliv způsobem vypořádal s tvrzeným účastenstvím v územním řízení na základě vlastnického práva žalobců k výše uvedeným nemovitostem, uzavřel své úvahy o argumentech žalobců strohým vyjádřením, že *„(p)osouzení přiznání účastenství v řízení proto připadlo stavebnímu úřadu na podkladě volného uvážení, jak shora uvedeno. Na podkladě shora uvedeného se odvolací správní orgán ztotožňuje se stavebním úřadem v tom směru, že postavení odvolatelů nenaplňuje svou povahou ustanovení § 34 odst. 1 stavebního zákona. Pro přiznání účastenství v územním řízení o umístění stavby je rozhodující, zda jsou naplněny podmínky uvedené v ustanovení § 34 odst. 1 stavebního zákona, a to, zda osoby, jejichž vlastnická práva nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, mohou být rozhodnutím přímo dotčena.“*

Ačkoliv z výše uvedeného městský soud dovodil, že stěžovatel se ztotožnil se zjištěním stavebního úřadu, že nejmenší vzdálenost předmětné stavby od pozemku žalobců je 10,6 m, a proto nejsou účastníky řízení, je takový závěr přinejmenším sporný a nade vší

pochybnost nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel si v první řadě měl při úvaze o tom, kdo může být účastníkem řízení o umístění stavby, ujasnit, u kterých pozemků v okolí zamýšlené stavby z povahy věci mohou vůbec připadat v úvahu, že by jejich vlastníci či oprávnění z jiných relevantních práv k nim mohli být účastníky řízení. Stěžovatel měl postupovat v intencích výše citovaného nálezu. To znamená, že měl zvažovat i pozemky či stavby na pozemcích, které s pozemky p. č. 46 a p.č. 634 v k. ú. Tursko sice přímo nesousedí, které pro svou blízkost mohou vzhledem k povaze zamýšlené stavby, zejména s ohledem na její velikost, účel, očekávané doprovodné účinky jejího budoucího užívání apod., být touto stavbou „přímo dotčeny"; a tedy „materiálně" mají povahu pozemků sousedících. V tomto ohledu je jistě správné poukázat na vodítka obsažená např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48, dostupný na www.nssoud.cz. „Přímým dotčením" nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. Rozhodnutí o umístění stavby je jedním z příkladů správního rozhodnutí *in rem*, tedy rozhodnutí, jež se primárně týká určité věci a vytváří veřejnoprávní poměry mezi určitou věcí a jejím „okolím", jež je tvořeno jinými věcmi (pozemky či stavbami). Úvaha o tom, že určitý pozemek, příp. určitá stavba, je již natolik vzdálen od pozemků, na kterých má být stavba umístěna, že jeho přímé dotčení nepřipadá v úvahu, pak musí být podložena skutkovými zjištěními vycházejícími z analýzy vzájemné vzdálenosti uvedených pozemků, povahy umísťované stavby, příp. pozemku či stavby potenciálně dotčených, a dalších relevantních okolností, na základě nichž lze usoudit, zda dotčení připadá v úvahu. Nic takového však stěžovatelovo rozhodnutí neobsahuje. Zejména v něm nelze nalézt jakoukoli úvahu, proč skutečnost, že mezi pozemky, na nichž má být umístěna stavba, a pozemky p. č. 24/1 a p. č. 54/1 resp. p. č. 24/2, na nichž, či u nichž, jsou umístěny stavba žalobců a) a b) (předtím ve vlastnictví manželů Ch.) a stavba žalobců c) a d), se nachází „oddělující" pozemek p. č. 509/21 široký v daných místech několik metrů, vede bez dalšího k závěru, že přímé dotčení vlastníků staveb na pozemcích p. č. 24/1 a p. č. 54/1 resp. p. č. 24/2 nepřichází v případě zamýšlené stavby v úvahu. Taková úvaha by musela být podložena nejen prostým konstatováním vzdálenosti mezi těmito pozemky, resp. konstatováním relevantní šířky „oddělujícího" pozemku p. č. 509/21, jenž je ve vlastnictví obce Tursko, nýbrž i rozborem případných vzájemných vlivů uvedených nemovitostí, zejména mezi stávajícími stavbami a zamýšlenou stavbou. Tedy především úvahou o tom, nakolik mohou stávající stavby být zamýšlenou stavbou dotčeny zastíněním, uzavřením rozhledu, ztrátou soukromí, hlukem, prachem, nebo ohroženy požárem zamýšlené stavby apod. Nic takového však stěžovatelovo rozhodnutí neobsahuje.

Domnívá-li se stěžovatel, že svoji povinnost odůvodnit úvahu o účastenství žalobců v řízení splnil poukazem na to, že disponuje volnou úvahou, je tento názor nesprávný. Stěžovatel zaměňuje správní uvážení s libovůlí. Jeho uvážení musí vycházet ze skutkových zjištění a být založeno na logické, racionální a o skutková zjištění opřené argumentaci. Dále se musí stěžovatel vypořádat s obsahem a významem neurčitého právního pojmu „přímého dotčení" v konkrétních souvislostech projednávané věci.

Poté, co by si stěžovatel vyjasnil vztah pozemků, na nichž má být zamýšlená stavba umístěna, a okolních pozemků, resp. staveb, a rozhodl, kteří z vlastníků či osob majících jiná relevantní práva dáno k těmto okolním nemovitostem mají být účastníky řízení, měl

stěžovatel jako v dalším kroku posoudit, které fyzické nebo právnické osoby takovými účastníky byly.

Ve shodě s městským soudem může Nejvyšší správní soud potvrdit pouze správnost úvahy stěžovatele, že nájemní vztah k sousedícímu pozemku účastenství nájemce v řízení o umístění stavby nezakládá. K tomu lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu k ustanovení podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o účastenství ve stavebním řízení, jež je svým obsahem obdobné ustanovení § 34 odst. 1 citovaného zákona, a které stanoví, že účastníky stavebního řízení jsou osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena. K ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona se Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, publ. pod č. 1838/2009 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz, vyslovil v tom smyslu, že na rozdíl od nájemce sousedního pozemku, který účastníkem stavebního řízení není, jím je osoba oprávněná k takovému pozemku z titulu věcného břemene. Podobné úvahy, opřené o to, že u nájemního vztahu jde o relativněprávní vztah mezi nájemcem a pronajímatelem, který je vlastníkem pronajímané věci, a proto zájmy nájemce mají být ve stavebním řízení „hájeny“ prostřednictvím pronajímatele sousedního pozemku, který účastníkem stavebního řízení je, lze najít i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 2 As 1/2005 - 62, publ. pod č. 806/2006 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz. Analogickou úvahu jako ve vztahu k účastenství ve stavebním řízení lze vést i ve vztahu k účastenství v územním řízení. Skutečnost, že nájemci mají k pozemku či stavbě pouze relativněprávní vztah odvozený od pronajímatele zde postačuje k závěru, že jejich práva k pozemku či stavbě nejsou srovnatelná s vlastnickým či jiným věcným právem, a proto je nelze klást na roveň právům, jež by zakládala nájemcům sousedních pozemků či staveb účastenství v územním řízení. Navíc dikce ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) a § 34 odst. 1 stavebního zákona, zejména užití pojmů „*vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich*“ a „*přímého dotčení práv*“ ve stejných významech, naznačuje, že okruh těch, kteří měli být účastníky územního řízení a účastníky řízení stavebního z toho titulu, že jim svědčí určitá práva k pozemkům či stavbám v okolí zamýšlené či budované stavby, měl být v obou případech shodný.

Skutečnost, že žalobci (a před nimi manželé Ch.) byli pouze nájemci částí pozemku p. č. 509/21, tedy sama o sobě nepostačovala k závěru, že by měli být účastníky územního řízení. Naopak, tento nájemní vztah by jejich účastenství nezakládal. Podstatné však je, že jejich případné účastenství mohlo být založeno nezpochybňovanou skutečností, že jsou, resp. manželé Ch. jako právní předchůdci žalobců a) a b) byli, vlastníky staveb na pozemcích p. č. 24/1 a p. č. 54/1, resp. p. č. 24/2, které s ohledem na povahu věci a jejich vzdálenost od pozemků p. č. 46 a p. č. 634 mohly být z materiálního hlediska pozemky sousedícími. S tím se však již stěžovatel přezkoumatelně nevypořádal.

To, která konkrétní fyzická či právnická osoba je v době zahájení správního řízení, v jeho průběhu a v okamžiku vydání správního rozhodnutí účastníkem řízení o umístění stavby, se odvíjí od soukromoprávních vztahů této osoby k pozemkům či stavbám „dotčeným“ zamýšlenou stavbou, tj. k pozemkům, které je třeba považovat za z materiálního hlediska sousedící, a může se v průběhu správního řízení, i následného

řízení ve správním soudnictví, měnit. K uvedeným změnám je správní orgán i soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti a tomu přizpůsobit svůj procesní postup (viz v širších souvislostech rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 9/2010 - 255, www.nssoud.cz). Stěžovatel, stejně jako správní orgán I. stupně, si tedy měl ujasnit, zda pozemek se stavbou, jež jsou nyní ve vlastnictví žalobců a) a b), má povahu sousedního pozemku v materiálním smyslu. Pokud by dospěl k závěru, že ano, měl považovat jejich vlastníky za účastníky řízení o umístění stavby a také s nimi jako s účastníky řízení jednat. Případnou změnu v osobách vlastníků v průběhu řízení, tj. prodej uvedených nemovitostí žalobcům a) a b), k němuž došlo s věcněprávními účinky až po vydání územního rozhodnutí, konkrétně v listopadu 2005, pak měl správní orgán I. stupně, resp. stěžovatel v řízení o odvolání zohlednit.

Z hlediska posouzení přípustnosti odvolání tedy bylo podstatné, zda manželé žalobci a) a b) (resp. jejich právní předchůdci manželé Ch.) a žalobci c) a d) byli vlastníky staveb na pozemcích, které bylo z materiálního hlediska nutno mít za pozemky sousedící. Pokud ano, pak účastníky územního řízení byli, zatímco v opačném případě nikoli. Přezkoumatelná úvaha opřená o výše uvedené zjišťování podmínek jejich účastenství však ve stěžovatelově rozhodnutí chybí. Proto městský soud toto rozhodnutí zcela důvodně zrušil bez jednání postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Jeho procesní postup tak byl zcela v souladu se zákonem. Výsledek řízení před městským soudem tak byl předurčen obsahem rozhodnutí stěžovatele, tj. deficity, které vykazovalo jeho odůvodnění. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, www.nssoud.cz, uvedl, že *„(n)edostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozborem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění.*“

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který
ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a úspěšným účastníkům řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu